

Bøllelov var til Behandling. Det viste sig umuligt for den daværende Regering at føre denne Sag igennem uden paa det Vilkaar, at den gav Afkald paa al legemlig Straf, Rottingstraffen, som var foreslaaet i det paagældende Lovforslag. Det er endelig kommet frem i Udtalelser fra enkelte Medlemmer, jeg erindrer saaledes fra det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) ved Omtalen af den overhaandtagende Anvendelse af Legemsstraf i vore Strafanstalter. Jeg bemærker imidlertid udtrykkelig, at denne Side af vort Lovforslag ikke staar i nogen organisk Forbindelse hverken med Børneforsørgelsesspørgsmaalet i al Almindelighed eller med vort Lovforslags øvrige Bestemmelser i det specielle. Man kan udtage det deraf, uden at det vil gøre noget væsentligt Indgreb i det, vi i øvrigt foreslaa, og jeg ønsker at understrege det meget stærkt, fordi man kunde faa det Indtryk af det, som om det var os særlig om at gøre at afskaffe Legemsstraf, saaledes at hvis man vilde sætte en anden Straf ind for Børnene end Legemsstraf, var der ikke noget i Vejen. Men det er saa langt fra at være Forslagsstillernes Mening, at jeg for mit Vedkommende, og jeg tror ogsaa paa andre Vegne, vil sige, at hvis man overhovedet skulde anvende Straf lige over for Børn, har Legemsstraf visse Fortrin. Man kunde vende det om og sige, at det just var en passende Straf, man kunde sige — og det er blevet meget stærkt urgeret fra andre Sider — at Fængselsstraf er langt uheldigere over for Børn end Legemsstraf, og at man kunde vente, at Legemsstraf baade vilde være mere intensivt virkende og mindre skadelig end Fængselsstraf, og det er ogsaa muligt, at det er Tilfældet. Nej det, vi have noget imod, og som vi rette vort Angreb imod, er overhovedet at drage Børn ind under kriminel Forfølgning.

Det er os meget klart, at det, vi gøre ved at fremsætte dette Lovforslag, er kun en ringe Del, det er kun Løsningen af en ringe Del af de Opgaver, der foreligger paa Børneforsørgelsesomraadet. Man vil blive nødt til at gøre mange andre Ting. Det vil blive nødvendigt at oprette Anstalter til Opdragelse af de Børn, som ikke

længer drages ind under kriminel Forfølgning. Jeg ved meget vel, at inden for dette Ting er den Anskuelse den fremherskende, at man saa vidt muligt bør undgaa Anstaltsbehandling for forsømte Børn, og det glæder mig for mit Vedkommende at kunne udtale, at jeg ganske tiltræder denne Betragtning. Men herom er ikke Spørgsmaalet. Selv om man var nok saa meget Tilhænger af dette Synspunkt, vilde det vise sig uomgaaelig nødvendigt at have Anstalter lige over for Børn af denne Klasse, som tidligere blev straffede, og som nu skal bringes ind under Opdragelse. Det vilde dels blive meget vanskeligt at finde Hjem, der vilde modtage saadanne Børn, og det vilde i mange Tilfælde være uhensigtsmæssigt at sætte dem i Plejehjem. Og hvor megen Respekt man end kan have for de private Opdragsanstalter, saa vil det netop for Børn af den Gruppe, som vi her tænke paa, vise sig nødvendigt, at der er offentlige Opdragsanstalter. Det vil overhovedet vise sig og har vist sig, at den Omstændighed, at en Opdragsanstalt er under privat Styrelse, kan medføre ret uheldige Konsekvenser. Naar jeg her har Holsteinsminde i Tankerne, er det ingenlunde for at fremdrage Spørgsmaalet om denne eller hin religiøse Retning, men overhovedet for at henlede Opmærksomheden paa det uheldige i, at det afhænger af en enkelt privat Mands Luner og Vilkaarlighed, hvorledes Styrelsen af en saadan Anstalt skal være. Jeg erkender altsaa, at der er en Opgave paa dette Punkt at løse. Jeg skal fremdes minde om, at den forrige Justitsminister under Behandlingen af vor Forespørgsel gjorde opmærksom paa den Egoisme, der fandt Sted hos Sognekommunerne, der ikke vilde bidrage det nødvendige for, at Børn blev bragte ind under gunstigere Forhold. Det maa dog herved erindres, at det virkelig er en meget stor Opgave, der stilles saadanne Sognekommuner. Det er en ikke ganske ringe Ting, om en lille Sognekommune faar en aarlig Udgift paa flere Hundrede Kroner til Børn, som, hvor meget godt vi end ønske for dem, dog ikke høre til Vorherres allerbedste Børn. Ogsaa der vil blive en Statsopgave at løse. Endelig vil det, som tid-